

Galicia Encantada

ANIVERSARIO

2005 * 2025

Enciclopedia de Fantasía Popular de Galicia

Medicina

CATEGORÍAS RELACIONADAS

O señor Antón de Ulloa (Remedios diversos e lendas)

Neste relato imos facer mención a un home que tivo contactos cos estudiosos do Seminario de Estudios Galegos, cando elaboraron o Terra de Melide publicado no ano 1933. No capítulo titulado “Folklore de Melide” da autoría de don Vicente Risco e don Amador Rodríguez Martínez citáno con moita frecuencia cando poñen en boca do señor Antón de Ulloa relatos que teñen por tema a fin do mundo, o trasno, esconxuro dos tronos e tamén de alacráns, sobre as bruxas más afamadas de Melide e tamén de animais ós que se lles atribuíán propiedades sobrenaturais (o lobo, o morcego e mesmo serpes voadoras).

Este home era descendente da casa do Casal de Campos (no concello de Melide), da familia dos Ulloa. Foi un dos mais célebres curandeiros ou menciñeiro-curandeiro da comarca, quen elaboraba remedios para curar a persoas e animais, empregando herbas e materias naturais, seguindo fórmulas dun receitario ou manual médico que aínda conservan os seus descendentes, e que aparece mencionado no Terra de Melide.

Neste relato queremos destacar a figura do señor Antón, desde as dúas principais facetas resaltadas por Vicente Risco e Amador Rodríguez, tanto a de menciñeiro-curandeiro como a de contador de vellas historias e lendas de Melide. Polo tanto incorporamos todas aquelas reseñas que no Terra de Melide lle atribúen.

A continuación reproducimos literalmente, nun galego sen normativa, pero ó mesmo tempo erudito, para non desvirtuar a narración orixinal do ano 1933, as referencias sobre o señor Antón de Ulloa.

Primeiramente tratamos a vertente de curandeiro e menciñeiro, que aparece a continuación:

"Dos curandeiros, o de máis sona é o señor Antón de Ulloa, á que xa nos temos referido. O Ulloa ten un libro que diz aprobado por cincuenta e seis maestros e escrito pol-o médeco do Padre Santo. Tivemos iste libro nas maus, e trátase d'un coñecido manual médeco, do que damos a nota que é a seguinte:

Libro/ de Medicina/ intitulado/ Thesoro de pobres/ en que se hallarán remedios/ muy aprobados para la sanidad de/ diversas enfermedades/ Con un regimiento de sanidad/ Compuesto por el Maestro Julian que lo recopiló de diversos autores/ Aora nuevamente corregido/ y enmendado por Arnaldo de Villanueva/ Espurgado por el Santo Tribunal/ Con licencia en Madrid/ En la Oficina de Domingo Fernández de Arrojo... Carmen Año de 1762, y a expensas de Don... Joseph alonso y Padilla, Librero de Cámara del Rey, donde se hallará.

D'iste libro deben proceder as seguintes receitas que o señor Ulloa nos recitou:

"para el catarro, coge cebollas blancas y cuertalas y lávalas en agua fría y cuécelas en vinagre y échala azúcar o miel y por encima el vino que quieras tomar échale azúcar o miel y caliéntalo a la lumbre y te limpiará los caños del pulmón".

"Si te pica un animal dañino, aunque sea una víbora o un bacalao , embriágate y no le hagas más caso".

REMEDIOS DIVERSOS

Pomos eiquí indiferentemente ós que se refiren ás bestas e as persoas.

TORZÓN DOS CABALOS: 1. Tocándolle c'unha vara d'acivo, ponse á mexar aixiña. 2. S'hai unha muller que arranque tres pelos d'acolá e llos mete na natura á besta mexa de contado. regra indubidable de simpatía e contaxio.

CAÍDA DO CABELO: Facer un caldo con "cagallas" de pomba e darllo á cabeza.

DOOR DE MOAS: 1. A oración de Santa Polonia. 2. Cocer exente (asente) e lavar a boca coa auga, 3. Se se sabe cal é a moa, tocarlle cunha poliña d'exente, e para de doer. 4. Emprégase o allo coma revulsivo.

LAMPARÓN DOS CABALOS: Lavalos con auga onde se lavou un matrimonio recén casado.

VEXIGAS DOS PORCOS: Darlles barro virxen.

CATARRO 1. Pódese coller comendo castañas. -2. Cúrase comendo unha cebola asada con zuche. - 3. tomando viño cocido con unto e mel.

TOS FERINA: 1. Tomar caldo de moucho. -2. Tomar caldo de rato.

MOQUILLO DOS CÁS: Porlles un rosario de carolos de millo ó pescozo.

LIXO DOS PORCOS: 1.Darlles á comer certas cebolas que chaman do lixo. -2. Moruxa fritida, posta ó porco na barriga, e o porco bota o lixo no escremento.

CÁMARAS DOS PORCOS: Cúrtanselle dándolles á comer mazás.

LOMBRIGAS DOS NENOS: 1. Pónselle ó pescozo unha pedra d'alcanfor.- 2. Tamén unha bolsilla cos evanxelios.

MORDEDELA DA COBRA: Abrir un pito vivo e apricalo á ferida e atado c'un pano

TERIS (ICTERICIA): *Un veciño da freguesía de Santa María de Vimianzo, concello de Santiso, atopándose un día traballando no monte, tendo sede, bebeu na fonte de máis preto sen se decatar qu'estaba posto o arco da vello; a mañá seguinte aparceu co-a pel de cor marelo. Foi ó médeco de Melide, Don Xoquín, e doulle meiciñas que mercou na botica de Don Xesús. Tomounas, e nada lle fixeron. Nove días arreo metéu os pés e as mans na fonte do Castro, mentras un compadre rezaba oracións ó xeito; co esto tampouco se puxo ben. Máis vénadoo tan mal un fillo do rancheiro da Ponte Campaña, doulle un remédeo pra sanar d'esa doença: que comese nove piollos. Pero o bó do enfermo era moi escrupuloso e tiña noxo de levar tal cousa á boca. Así foi andando certo tempo, mais coñecendo as mulleres da casa qu'enfociñaba, obligárono á tomar os nove piollos, coma n-efeuto fixo, meténdoos drento d'un ovo frito. Dend'estonces, pouco e pouco mellorou ata poñerse ben.*

Unha vez concluída a faceta “médica”, e do singular vadémecum que ofrece uns remedios de curación ancestral para diversas patoloxías, tanto humanas como de animais, queremos incorporar a segunda faceta, xa que o señor Antón de Ulloa era tamén un bo contador de contos e sabedor de crenzas e de lendas, como se ve nas constantes citas que del se fan no Terra de Melide e que os autores presentan do seguinte xeito:

A FIN DO MUNDO:

N-outro orde d'asuntos, son curiosas as ideias d'un dos nosos principás informantes, o señor Antón de Ulloa en col da fin do mundo. Home de prodixiosa memoria, o Ulloa recorda moitos sermons e ditos de cregos; tamén ten leituras especiás. O Ulloa non é precisamente un milenarista, com'algús que temos atopado; mais cre firmemente na proisimidade da fin do mundo, e demóstrao con argumentos ben enfiados: Di que todal-as profecías están cumplidas, e os sinás estanse cumplindo. A terra toda está cruzada de camiños, e ata camiña a xente pol o ar; a relixión cristiá foi xa pradicada á todol-os pobos do mundo... A fin pol-o tanto non pode tardar. Ademais, está determinado o tempo en que ha ser, pois a duranza do mundo non pode pasar mais alá do ano 2000.

Efeitivamente, o Ulloa asegura que San Xan perguntoulle ó Noso Señor Xesucristo cando iba a ser a fin do mundo, ou canto había durar iste, e Xesucristo respondeulle:

-Llegará a mil y no a miles.

É dicir, pasará de mil anos, mais non chegará ós douis mil despois de Cristo.

Insistindo San Xan - sen dúbida. anaeu o Ulloa nono diz. refírese ás visións de San Xan en Patmos - en saber a

data do día do Xuízo, díxolle Xesucristo:

-Cuando se junte tu fiesta con la mía, tendrás noticias de ello.

Ou sexa, cando o Corpus caia no día de San Xan, o qual, asegún o Ulloa, aconteceu un d'ises anos atrás.

En fin, todol-os sinás están cumplidos. O Ulloa asegura qu'o Antecristo xa naceu, é fillo d'un frade e d'unha monxa, ten sete raias de dentes, e está agora estudiando-preparándose se cadra pr'a súa misión futura. Engade que sete anos antes, non ha parir muller.

O TRASNO:

N-outro tempo, cand'a sogra do señor Antón de Ulloa, á quen nos temos referido, foi vivir soila, e tiña o millo no meio do cuarto, viñalle o trasno á casa remexer no millo, facendo restronido, e o fillo qu'estaba na cama, erguiállle a roupa e deixáballa cair, e isto durou ata que lle puñeron unha taza d'auga.

Outro sucedido, foi no referido pol-o señor Antón de Ulloa de forma seguinte: Un rapaz qu'iba das mozas d'Albite, unha noite escura, non se vía, e ouservou un fachuco aceso no campo da Veiga. Entón foi il pedir outro e viu moitos, que todo estaba cheo de fachucos ardendo, e non vía xente. Chegou a un regatiño, e viu unha muller lavando, vestida de branco e non lle falou. Despois viu un gato negro, e dixo:

-Ehi vai o demo!

Chegou a casa e ó ir cerca, viu todol-os palleiros ardendo, e cando chegou os palleiros apagados. Entrou na casa, e na lareira, deitado, había unha criaturiña en coiro. Dispois il, abriulle o borrallo e foillo chegando a carón, e entón o neno pegou un estalo e desapareceu.

Esta insistenza do trasno en se presentar en figura de criaturiña inocente, non pode ser menos de lembrar as lendas enriba referidas.

OS TRONOS:

... Antón de Ulloa, na sua cencia moi superior á dos outros, esprícanos que os que fan os tronos son espiritos qu'andan antre o aire e a terra.

ESCONXURO DOS ALACRÁNS:

... Outro crego desconxurou unha vez os alacrás, e o Antón de Ulloa viunos marchar todos xuntos en ringleira, moitismos, cara ó monte.

AS BRUXAS:

... A más dina de nota é a vella Cenza, que hai tempo que morreu, mais a quen coñeceron os vellos. Debía ter, antr'as bruxas d'esta terra unha categoría superior, algo coma raiña ou maiestra.

A vella Cenza era a que “repartía as bruxas pra Sevilla”, e o día de San Xan era ela a encarregada do reparto das moscas.

O seu poder era grandismo. O Antón de Ulloa refire qu'indo unha vez c'unha vaca, e estando a vella Cenza n-un eido, a bruxa tornou a vaca, e fixolle dar unha volta redonda.

Cando morreu a vella Cenza, no meio do Rosario, no velatorio, un rapaz d'os qu'alí estaba, pegou un berro tan forte e de tal xeito, qu'alí non quedou nadia . Todos fuxiron... “sería - di o noso informante- cando saleu o meigallo do corpo da morta”. As bruxas levan pol-o tanto co-elas namentres viven, o meigallo qu'as fai meigas, unha xente estrano, máxico, ó que deben seu poder...

O LOBO:

A creenza mais importante referente ó lobo, é a virtude que ten de tirar a fala ós homes qu'atopa en despoboado. O Antón de Ulloa refire o seguinte.

“De noite, de neno, viña á escola; tiña doce anos, xoves iba á unha estivadiña e a irmán foille levar a merenda. As vacas estaban sobre un valo, na zarra. Ó chegar ó portelo, chamaron as vacas, e viráronse pra trás, agardando, e o pasal-a esquina, as vacas desbócanse e ó pasar iles, o lobo berrou, e veu un cheirume que por pouco o deixa tonto. E chegou a casa sen fala”.

O MORCEGO:

En Melide din, por refrenza ó Antón de Ulloa, que atando un morcego á man dereita d'un home, iste home non dorme n-unha noite, e qu'o que bebe o sangue do morcego, non dorme máis.

Non sabemos s'isto ven d'unha tradizón local, ou porvén dos libros médecos e máxicos que manexa o Ulloa.

SERPES QUE VOAN:

É corrente a creenza na eisistencia de serpes que teñen áas e voan pol-o ar. Hai persoas qu'é aseguran telas visto.

O Antón de Ulloa, viunas. Unha vez viu unha morta “con aliñas”. As áas eran “de cadros verdes e marelos, de coiro, tan ben feitos, que ningún escultor os fai millor”. Outra, matouna un criado c'un anciño, sendo o Ulloa rapaz.

Outra vez, o Ulloa viu outra voando. Pirmeiro pensou qu'era unha ave, pois iba voando pol-o ar, ata que lle viu a “cola” colgando.

Hai un ano, viron unha en Abeancos, na Pena da Vela.

[Texto e fotografía remitidos por Xurxo Broz e Cristina Vázquez, de Melide (A Coruña). Abril de 2015]

BIBLIOGRAFÍA

Terra de Melide do Seminario de Estudios Galegos. Capítulo titulado □Folklore de Melide□ de Vicente Risco e Amador Rodríguez Martínez. Ano 1933.

Fotos de Melide (continuación). De Xosé Manuel Broz Rei, publicado no Boletín nº 12 do Museo da Terra de Melide, ano 1999.